

*Milan Vincetič***TUNTURI****BESI**

Mično je in dolgi sneg
se pivna pod brežino
da je videti do zvezd
in prst na petelinu

ki razvajeno napne
do prvega kolenčka
še preden poravna se cev
in srečata pogleda

ki pritisneta na mah
do drugega kolenčka
da ni treba vsakokrat
čisto od začetka

JUTRO

Vsenavkriž in vsepočez
diši po risjem sleču
a svet poseda spet in spet
v svojo plašno večnost

med glasove in stvari
ki se jih posluži
pod melišča in plasti
matere Tunturi

pod katero se godi
kar ostane skrito
kadar se razblini svit
nad skorajšnjo negibnost

TIGER

Ko se redči dlje in čez
in poslino južnik
šapa smukajoča sled
do vrhov Tunturi

ko je treba kakor blisk
nad lovce in bogove
in nagnati strah v kosti
in skalnate brloge

v katerih zadrži se dih
ko zsrbi po krvi
kakor da se sram spusti
po srepečih zrklih

LEGENDA

Ko se sprimejo megle
in poka noč po šivih
se posede in načne
kar ni v lasti živih

kar se plavi iz besed
in nalaga v duši
kar se ne potruži v sneg
skodlaste Tunturi

ki prinika iz daljav
in prečnega prilesja
kakor da ne najde tal
niti ravnotežja

VEGER

Ko je vsega na hirtu
in ledovje v xudjib
paitibac klobatv fectet
do jantio Tunturi

Koder jadra krtokljun
pod lezavnim vrbop
kakor da je step in kltin
in bouitien v svegom

Pjet oit indogastane
se pojanu veta
da se jurectijv eevta
prijnje v klidv dvtan

TUNTURI

stolec je in vab dvtan
nad trgovov prazino
da se volta vno vites
v pritom na spoznan

Ki opirand capne
do stipega kolovčka
se prizan se povimo jek
čev pojan in jectija

v kateitv se spozna dntj
xopriane Tunturi
ki prečpne voljina tsv
op brezvoštva na

VEČER

Ko je vsega na pretek
in ledovje v zubljih
pritihne klepetav ščebet
do jasnin Tunturi

koder jadra krivokljun
pod deževnim vetrom
kakor da je slep in gluha
in pomirjen s svetom

kjer nič hudega sluteč
se podajo vrata
da se privoščljiv večer
prigreja v klobčič spalca

TUNTURI

Sloko je in zrak pošev
nad tigrovo prežino
da se voha tisto vmes
s prstom na sprožilcu

ki obupano zapne
do slepega kolenčka
še preden se povrne jek
čez potja in jezerja

v katerih se spozabi duh
zobraste Tunturi
ki preščipne voljno luč
ob brezbožni uri

HVALNICA

Daleč je do prvih zvezd
vrh praprotne Tunturi
daleč do poplavnih rek
ki jih nosi k luni

seženj čez pobrani laz
do tretje polovice
ki ni dana od boga
niti od resnice

pedenj čez viseči vrt
do kopastega gozda
od koder se razbira vrh
brez kraja in brez konca

